

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/155/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119296675
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6119296675.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Jany Dudíkovej a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcov 1. A. B., bytom v C., D. E. XX, 2. F. B., bytom v C., G. E. XX, 3. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., D. E. X, 4. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., H. E. XX, 5. I. B., bytom v C., G. E. XX, 6. J. B., bytom v C., K. L. E. X, 7. I. M., bytom v C., E. E. X, 8. N. O., bytom v C., C. E. XXX, zastúpení JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s.r.o., so sídlom v Košiciach, Južná trieda č. 28 proti žalovanému Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP č. 48/A, o zaplatenie 15.421,95 eura s prísl., o odvolaní žalobcov proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 6.11.2024 č.k. K2-29C/41/2019-573 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcov titulom odplaty za vznik vecného bremena.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, nachádzajúcich sa v kat. úz. L. A., obec Košice – Sever, zapísaných na jednotlivých listoch vlastníctva vedených ako orná pôda. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalovaný užíva parcely žalobcov tým, že na nich bez ich súhlasu zriadil verejnú zeleň – P. I., pričom na parcele KN - E č. 10269, 10572 a na LV č. XXXXX parcele KN-E č. 10577 sa nachádza detské ihrisko. Za sporné nepovažoval skutočnosť, že P. I. prešiel do vlastníctva žalovaného v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. a to na základe protokolu o prechode vlastníctva majetkových práv a záväzkov.

4. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného vo vyjadrení, že zábavné oddychové parky je možné v zmysle ust. § 43a ods. 3 písm. p/ Stavebného zákona považovať za stavbu. Bol toho názoru, že za účelom preukázania, že P. I. je takýmto zábavným, resp. oddychovým parkom sa žalovanému v rámci archívu Mesta Košice podarilo dohľadať viaceré dokumenty, ktoré spomínajú P. I. (resp. areál P. I., areál PKO Košice a pod.) ako rekreačno-športový areál.

5. Súd ďalej v odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou strán sporu, že v prípade sporných pozemkov ide o nehnuteľnosti, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, preto je podľa jeho názoru potrebné na právne vzťahy aplikovať ustanovenie zák. č. 66/2009 Z.z., keďže k pozemkom, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcov vzniklo zákonné vecné bremeno v prospech žalovaného.

6. Súd bol toho názoru, že P. I. je inžinierskou stavbou tak ako to vyplýva aj z rozhodnutia odvolacieho súdu, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/182/2022, 5Co/75/2023 a 5Co/18/2023.

7. Súd prvej inštancie vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z.z. mal za to, že uvedené ustanovenie označilo oprávnenej obci a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach odkazujú na § 151 a nasl. Obč. zák. Bol toho názoru, že v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada na mieste. Vychádzal však z názoru, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, teda nemá charakter opakovaného plnenia.

8. V tejto súvislosti poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR prezentovanú pod sp.zn. 2Cdo 194/2018, 8Cdo 17/2019 a rozhodnutie sp.zn. 7Cdo 26/2014.

9. Súd dospel k záveru, že v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada na mieste. Podľa jeho názoru judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže tomu byť inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Súd bol teda toho názoru, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. nepochybne jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia.

10. Žalobcovia v konaní žiadali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im odplatu za zriadenie vecného bremena za obdobie od 15.5.2016 do 15.5.2019. Vo vzťahu k žalobcami uplatnenom nároku považoval súd za dôvodnú námietku premlčania majúc za to, že nárok žalobcov sa premlčal v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej lehote, ktorá uplynula dňa 1.7.2012 vzhľadom na to, keďže prípadná jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena vznikla vlastníkom zaťaženého pozemku ex lege ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. V odvolaní uviedli, že na parcely, ktoré sú predmetom konania nemožno aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z. z viacerých dôvodov. Súd sa odvolal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, pričom všetky rozhodnutia vo vzťahu k zákonu č. 66/2009 Z.z. sa týkajú pozemkov pod cestami a nie parku a verejnej zelene. Najvyšší súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadal s otázkou, prečo odplata za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. by nemohla byť opakujúca sa, ďalej je potrebné rozlišovať vznik vecného bremena a trvanie vecného bremena, teda aj trvanie obmedzenia vlastníckeho práva. Súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou dobrých mravov a nevysporiadal sa ani s tým, že takúto situáciu a stav bezprávia vytvoril štát a nie žalobcovia, keď štát okupoval pozemky.

14. Dávajú do pozornosti súdu, že tri parcely, ktoré sú predmetom konania sa čiastočne nachádzajú aj v areáli detského ihriska, ktoré slúži na podnikateľské účely a to ide o parcely KN-E č. 10569, 10572 a 10587, vedené ako orná pôda v kat. úz. L. A., obec C.. Areál detského ihriska slúži na podnikateľské účely. Vstup do areálu je spoplatnený. Využívaním detského ihriska na podnikateľské účely sa preukazuje, že v konaní došlo k vadám, ktoré má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko zákon č. 66/2009 Z.z. sa nevzťahuje na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré slúžia na podnikateľské účely.

15. Vydaním odplaty za užívanie nehnuteľností v žalovanom období požadovali titulom bezdôvodného obohatenia a nie podľa zákona č. 66/2009 Z.z. Vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. žalovaných na pozemku nikdy nevzniklo. Predmetom konania sú parcely, na ktorých je verejná zeleň a nie stavby, teda vecné bremeno na žalovaných parcelách nikdy nevzniklo ani vzniknúť nemohlo. Vecné bremeno nebolo vzniknúť aj z ďalšieho dôvodu a to, že žalovaný v priebehu konania nepredložil žiadne stavebné povolenie ani územné rozhodnutie, týkajúce sa P. I., teda dôkaz o tom, že P. I. bol zriadený v súlade s právnymi predpismi. Súd v rozpore s vykonaným dokazovaním svojvoľne usúdil, že P. I. je stavba povolená podľa platných právnych predpisov. Zákonodarca v § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. stanovil ako podmienku pre vznik vecného bremena povolenie stavby podľa platných predpisov.

16. Vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. na verejnej zeleni nevzniklo. Predmetom tohto konania sú však parcely, na ktorých je verejná zeleň a nie stavby. Zákonodarca priamo v zákone vymedzuje pojmové spojenie, čo je to „pozemok pod stavbou“. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu v zmysle zákona č. 66/2009 vzniklo iba k pozemkom pod stavbami. Zákonodarca explicitne teda predpokladá obmedzenú aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z. na verejnú zeleň, športový areál a cintoríny. Majúc za to, že majú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože vecné bremeno na uvedených parcelách, ktoré sú predmetom konania by nikdy nevzniklo a preto nemožno v tomto konaní aplikovať uvedený zákon. Ustálená rozhodovacia prax bola v tom, že odplata za vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. je opakujúca sa. V tejto súvislosti poukazuje na jednotlivé rozhodnutia nielen súdov prvej inštancie, ale aj odvolacích súdov. Ďalej uviedli, že pri podaní žaloby vychádzali z právnej istoty a legitímneho očakávania, že odplata im patrí, lebo takto súdy rozhodli už v predchádzajúcich konaniach. V tejto súvislosti poukázali na mnohé rozhodnutia, kde súdy priznali opakujúcu odplatu za vecné bremeno. Jednalo sa o rozhodnutia prvostupňových, ale aj odvolacích súdov. Odplata za vecné bremeno, ktoré je zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. má byť súdmi priznávaná vo forme opakujúceho sa plnenia (renty), že až do usporiadania vlastníckych vzťahov, takýto záver vyplýva zo samotného cieľa zákona, z logického. Cieľom zákona č. 66/2009 Z.z. je majetkovoprávne usporiadania vlastníckych vzťahov, teda aby sa vlastníkom pozemkov pod stavbami stali obce a samosprávne kraje, prostredníctvom pozemkových úprava alebo zámeny zmlúv.

17. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

18. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. na nariadenom odvolacom pojednávaní postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

19. Zástupca žalobcov A. M. C. na odvolacom pojednávaní zotrval na dôvodoch odvolania. Vyslovil názor, že v danej veci nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 66/2009 Z.z. z dôvodov, ktoré uviedli v ich vyjadreniach, ale aj v odvolaní. Poukázal na skutočnosť, že počas odvolacieho konania došlo k zmene judikatórnych názorov a to v rámci rozhodnutia Ústavného súdu SR II.ÚS 369/2025.

20. Zástupca žalovaného na pojednávaní rovnako zotrval na doterajších vyjadreniach. Navrhoval žalobu zamietnuť z dôvodu premlčania žalobcami uplatneného nároku poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu SR, z ktorej je zrejmé, že sa jedná o jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z.

21. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní aj napriek tomu, že zopakoval dokazovanie jednotlivými listinami, dospel k záveru, že opätovne nie sú splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že vykazuje závažné nedostatky spočívajúce v nerešpektovaní záväzného právneho názoru odvolacieho súdu.

22. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za správne, ak súd v rozpore s ust. § 391 ods. 1 C.s.p. nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 21.3.2024 sp.zn. 3Co/65/2023, ktoré tak spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

23. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

24. Podľa § 391 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

25. Ako vyplýva z citovaného ust. § 391 ods. 2 C.s.p. právny názor odvolacieho súdu je záväzný pre súd prvej inštancie. Ide o tzv. inštančnú alebo kasačnú záväznosť. Princíp viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu je legislatívnym premietnutím práve princípu právnej istoty a zákazu svojvôle do súdneho rozhodovania. Ak by rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo pre súd prvej inštancie

záväzné, potom by oprávnenie odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie nemalo žiadny rozumný zmysel.

26. Viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa je zároveň vykonanie ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je preto porušením tak ust. § 391 ods. 2 C.s.p., ako aj základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu.

27. V prejednávanej veci žalobcovia vo vzťahu k žalovanému uplatnili peňažný nárok titulom náhrady za zákonné vecné bremeno, resp. v priebehu konania zmenili právny dôvod uplatneného nároku a požadovali peňažný nárok titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie ich pozemkov žalovaným.

28. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 8.2.2023 č.k. 29C/41/2019-454 žalobu zamietol.

29. Odvolací súd uznesením zo dňa 21.3.2024 č.k. 3Co/65/2024-481 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a zároveň v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať v súlade s vysloveným právnym názorom.

30. Vzhľadom na to, že odvolací súd považoval skutkový záver súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný, uložil mu povinnosť v ďalšom konaní ujasniť si, čo je umiestnené na pozemkoch, teda či ide o nehnuteľnosť, športový areál alebo verejnú zeleň a ďalej zaoberať sa rozhodujúcou skutočnosťou a to, či prípadná nehnuteľnosť, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva žalovaného podľa osobitného predpisu. Zároveň uložil súdu vyporiadať sa aj s argumentáciou žalobcov v ich písomnom podaní zo dňa 20.7.2022 a na pojednávaní.

31. Súd prvej inštancie opätovne napadnutým rozsudkom žalobu zamietol.

32. Z porovnania prvého a druhého rozsudku súdu prvej inštancie je zjavné, že súd prvej inštancie len prebral text „odôvodnenia“ svojho prvého rozsudku do textu „odôvodnenia“ druhého rozsudku bez toho, aby rešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v zrušujúcom uznesení.

33. Za takejto procesnej situácie súd prvej inštancie nerešpektovaním záväzného právneho názoru súdu vyššieho stupňa v rozpore s § 391 ods. 2 C.s.p. postavil odvolací súd do situácie, v ktorej by odvolací súd ako prvý a posledný riešil, resp. zisťoval skutkový stav a zároveň riešil aj rozpory medzi jednotlivými dôkazmi a tak sa vlastne ocitol v postavení súdu prvej inštancie. K tomu došlo napriek tomu, že C.s.p. stranám konania priznáva to, aby o spore bolo v jeho skutkových a právnych otázkach rozhodnuté vo dvoch inštanciách tak, aby bola zabezpečená kvalita rozhodnutia, ktorá zodpovedá ústavným právam strán na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

34. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak vykazuje závažné nedostatky, keď je zjavné, že v rozpore s § 391 ods. 2 C.s.p. sa nijak nevysporiadal so skorším rozhodnutím odvolacieho súdu a v rozsudku uviedol rovnaké odôvodnenie a závery a tak úplne ignoroval svoje právomoci súdu prvej inštancie tak, ako vyplývajú z ustanovení zákona.

35. Odvolaciemu súdu tak chýbal základný predpoklad v podobe jasného podkladu pre rozhodnutie o odvolaní. Je potrebné zdôrazniť, že § 390 C.s.p. vyžaduje, aby šlo o nové rozhodnutie. V tomto konkrétnom prípade sa však súd prvej inštancie dopustil tak viditeľných nedostatkov v odôvodnení druhého rozhodnutia, ktoré pri ignorovaní prvého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vykazuje znaky odopretia spravodlivosti. Po formálnej stránke je rozsudok súdu prvej inštancie novým rozhodnutím, no po obsahovej stránke novým nie je.

36. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces, preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. napadnutý rozsudok opätovne zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

37. Po vrátení veci bude opätovne úlohou súdu prvej inštancie rozhodnúť o žalobcami uplatnenom nároku a za tým účelom bude vo veci ďalej postupovať v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení sp.zn. 3Co/65/2023 a prihladne aj na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 369/2025.

38. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania.

39. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).